

Pokopavali so ga drugi dan, in marsikateri sivolasi starec je mignil žalostno z glavo:

„Žalostna mu majka, žalostna mu rodna Bolgarska!“

Na njegovi gomili so zasadili seljani lesen križ, a Vuk je baje križ zopet izruval, ga nesel pred Markovo kočo, se zopet vrnil na mesto, kjer je počival njegov gospodar — ter lakote poginil. Tako so pravili seljani še teden dni pozneje zvečer pod vaško lipo.

(Dalje prihodnjič.)

Na bojnem polji.

Oj bojno polje, bojno polje,
Kako prestrašno si sedaj!
Kar vid doseže, vse podolje
Krvave je nesreče kraj.

Pred kratkim še žvenket orožja
Zvenel je tod ob zid živeč,
A zdaj si širna njiva božja —
Pomoril vse je bridki meč.

Zelene lipe sred ravnine
Otožno vrhe majejo
Pa gledajo, kako vse mine
Pa grobom senco dajejo.

Oj bojna, bojna ti ravnina,
Kako si strašna ti sedaj!
Propadla tod je domovina,
Nesreče si postala kraj.

Osojski.

Presenečenje.

(K sliki.)

Kaj ste ga poznali
Vrtoglavčka Lukca,
S srajčico gosposko —?
Kadar on zauka,
Nič se vam ne šali,
Po dvorišču vse spodi vam:
Kuro, racko, gosko.

Pa so rekli vsi od fare,
Da bi pel na koru,
Ko po glasu vse prekaša —
Tudi pevce stare,
Tudi fante v vaškem zboru.

Saj ste ga poznali
Šekca od sosedu,
Nič se vam ne šali,
Če pogleda
Izza vogla
In zobe pokaže ostre.

Pa so rekli vsi na vasi,
Da bi stražil lahko vas,
Ko ima zobe tak ostre,
Ko ima tak močen glas.

Lukec, šekec — to sta ptička,
So vaščani déli včasí:
Če se šekec z mačko sprička,
Tudi Lukec se oglasi.

In nekoč je nesel jajca
V cajnici k sosedu,
Pa je pel in vriskal, ukal
Kot navadno vsako pot.

— „Čakaj, čakaj, nagajivec,
Malo te ostrašim,
Malo te preplašim —“
Si je mislil šekec
In zalajal, skočil predenj.

Kdo je zmagal? Menda nihče —
Cajnica na fleh leži,
Nekaj jajc se ja pobilo —
Lucec se solzi,
Šekec gleda in stoji.

Ej ti Lukec, ti, ti, ti —
Ej ti Šekec, ti, ti, ti —!

Josip Bekš.

